

ВЛАДИМИР КОЛЕВ

МИРИС НА ОКОСЕНА ТРЕВА

chitanka.info

Едва ли може да се прави обобщение за човешкото поведение в условия на внезапно възникната рискова ситуация. Всеки си е луд посвоему. И реагира на опасност по свой начин. Когато горе стане нещо, моята реакция не е нито благородна, нито еднородна. В нея има страх, но не точно страх; малко инат, но не точно инат; доста възбуда; и... най-близката дума е хазарт, но не е хазарт. Опитвам се да бъда добросъвестен, но липсват всички словесни нюанси на възможното. А и зависи от собствената оценка на ставащото точно в този момент.

По едно време докараха серия нови парашути, които до десетина скока редовно премятаха върви при отваряне. Привидно, доста неприятно. Но решението бе просто. Куполът бе от хълзгава материя, вървите — също. Едно потръскване на командите и всичко си идваше на мястото. Излезе много приятно нареждане. Трябваше аз да им правя по десет скока и тогава парашутът се връчваше на новия си стопанин. Бъдещият ползвател десет пъти трябваше да го скатае, икономисвайки ми тази досадна операция. От стотината скока, които направих съобразно това приятно мързеливо за мен нареждане, може би няколко десетки бяха с преметнати върви.

При такъв инцидент, след поредица от грешки загина човек. Не ме възприемайте като скромен герой от уестърн. Тия случаи наистина не заслужаваха такъв финал. Просто човекът прекалено леко се раздели с кожата си.

Е — и моят глас е достигал до фалцет...

... Беше дадена забрана за скокове. Правителствен самолет щеше да пътува за някъде. При такъв случай, цялата авиация на страната се приземяваше. Пазехме си величията от „случаен повей на неправилен вятър“. Ироничната реплика се роди спонтанно преди години и пусна корен. Често влизаше в обръщение.

Стояхме на земята и си бързорехме. Тиха, спокойна, малко сънлива обстановка.

Снеха забраната. Качихме се в самолета. Трябваше да скочим от 1000 метра, група от пет човека, в която бях втори. Постройката е такава, че когато първият дръпне ръчката, едновременно отварят и тия над него, за да се оформи „стълбичка“.

Отделяме се, падаме, чакам първият да дръпне ръчката на 700 метра, стават 600... 500. Отвори на около 400, а аз на около 450. Ниско.

По закона за разните гадости, в такива предпоставени случаи стават „веселите неща“...

С напълването на купола започна силно въртене. Вървите бяха завързали предната част на „крилото“. От центробежната сила кръвта се напомпваше в краката ми. Тръснах единия колан, секторът се освободи. Добре... Вървите на втория колан не се развързаха, въртенето продължи. Ясно и неприятно — отцепка!

Пауза за информация: Отварянето на запасен парашут задължително става след освобождаване (отцепване) от въртящия се основен купол. Иначе запасния се оплита в него. Така е категорично по инструкция. И от опит!

Свалих предпазните капачки и отцепих левия колан, продължавайки да го държа. Но дясната откопчалка заяде. А бях се смъкнал на около 250 метра. Ниско. Запасният просто трябваше да бъде вече отворен.

Когато възникваше някакво засукано положение, си имах фраза магия: „Действай, щастливец!“ Но сега, за част от секундата ми прищрака заядлива мисъл: „При тази височина, щастливецът май ще се поутрепе“.

А компютърът пушеше. Коланът не се отцепва. Трябва да извадя ножа, за да го срежа — резервния вариант. Но докато измъкна острието изпод таблото с приборите, докато го вдигна, докато срежа колана — ще ударят камбаните! Освен ако...

Ако тръгна срещу формалния здрав разум на инструкцията... Ако все пак разконтря раницата на запасния, хвана го на пакет и го хвърля изпреварващо по посоката на въртене на основния купол? Ако изтеглящото парашутче на запасния мине край него, ще стане. Ако не мине, значи не е минало! Светът ще остане с един щастливец по-малко. При толкова много „ако“...

Чувал съм и съм чел, че уж в такива случаи, като на филмова лента минавал целия досегашен живот, само че с голяма скорост на кадрите. При мен такъв филм не е прожектиран. Сигурно, докато съм жив ще го помня: след изхвърлянето на запасния, изтеглящото му парашутче „близна“ периферията на основния купол, но се размина с нея. Доброто папагалче ми изтегли печеливш билет.

... Стоях на добрата земя, ухаеща с аромата на наскоро окосена трева. Събирах, без да бързам запасния парашут и постепенно

осъзнавах — ако има разминаване на косъм, при мен днес, косъмът е бил цепнат на две.

Пристигна линейката. От нея изскочи пребледняла Юлия. Изпотена, със залепнал на челото кичур коса. Говореше бързо, несвързано... В един момент се хванах, че и аз произнасям бързорек, фалцетен речитатив. Обяснения никакви...

Спрях. Мълчах минута, може би две. Изкашлях се. Сега думите ми бяха бавни, отмерени. Хайде де! Юлия, милата, макар и инструктор, все пак е жена. Аз съм мъж. Бива ли така да кукуригам? Лошо било станало... Ама добре отминало. Живей бе! Щастливец...

Имах още един мотив да заговоря нормално. С микробуса дотърчаха приятелите. Един те прегръща, друг нещо ти говори и те потупва по рамото, трети те рита — традиция! Ако продължа с фалцета, после има де ме разнасят...

Овладях се, заговорих равно, бавно спокойно.

Ники нито ме прегърна, нито ме ритна. Стоеше на два метра от мен и ме гледаше въпросително. После каза. Убедено!

— Извинявай, но ти просто не си в ред. За доктор си. Не за психолог, а за психиатър! Знаеш ли колко кошмарно е да гледаш човек, който в следващия момент ще се утрепе? Как можеш да говориш сега така спокойно?!

След време научих допълнителен, любопитен детайл към сцената. Някой беше подхвърлил: „Да видим сега на кой ще се падне късмета да отиде да каже на Рени, че вече е вдовица“.

След време разказах на Ники как са стояли нещата в този момент. Смя се. И призна, че все пак не съм за доктор.

Когато пристигнахме на старта се оказа, че на още един му е провървяло. При отварянето на запасния, буквально изскубнах ръчката и я изхвърлих. С нея съм награбил и ножа. И понеже шоуто стана точно над групата, ножът със свистене се забил в краката на доктора. В този ден щастливците бяхме двама!

Като премина първоначалната шумотевица, към мен се приближи Цецо, извади кутия цигари. Запалихме. Не съм пристрастен пушач, но димът ми се стори чудно ароматен. Помълчахме, приятелят се подсмехна:

— Правих каскада дето се помни, ама и твоята беше добра.

— Искаш да се възгордея ли?

— Да си бил някога от скромните?

Приятелят ми изцеди от лимона на иронията двете необходими кисели капки. Не му се сърдех. Сега обичах всичко: хората; птичките и тревичките; земята и небето. Влакчето, което с весело бучене навлизаше в близката малка гара. Обичах всичко, което се вмества в обикновената дума „живот“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.